

8 a 4

Lasten ja Nuorten kirjasto N:o 17.

**Kolmen juutalaistytön
merkillinen kääntyminen
kristinuskoon.**

Suomenki **H. Renqvist.**

Uusi, korjattu painos.

Wapahlaja on sanonut:
Sallikaa lasten tulla minun
tyköni. Markk. 10: 14.

Raumalla,

Rauman Kirjapaino-Osakeyhtiön kustannuksella.

Hinta 10 p:ää.

Kolmen juutalaistytön
merkillinen kääntyminen
kristinuskoon.

Suomenki
S. Renqvist.

Uusi, korjattu painos.

Isaiah on sanonut:
Sallikaa lasten tulla minun
tyköni. Mark. 10: 14.

Raamalla 1900.
Rauman Kirjapaino-Osakeyhtiö.

Raumalla,

Rauman Kirjapaino-Osakuyhtiön kirjapainossa, 1900.

Kolmen juutalaistyön merkittävä kääntymisen kristinuskoon.

Koska Pyhä Henki Jumalan sanan avulla alati sielussa vaikuttaa, taitaa Hän myöskin lasten sydämissä vaikuttaa totisen ikävöimisen Herran Jeesuksen ja Hänen armonsa perään, niin pian kuin lapset ottavat tarkasti huomionsa Pyhän Hengen vaikutukset ja sallivat johdattaa itsensä Jeesuksen autuaalliseen tuntemiseen. Sen todistaa epäamättömästi myöskin tämä merkittävä kertomus kolmesta juutalaislapsesta.

Gräällä Berliinissä asuvalla juutalaisella oli kolme tyttäätä, vanhin 12, toinen 10 ja nuorin 8 vuoden ikäinen. Heidän leikkikumppaneinansa oli kristittyjä lapsia, jotka viattomuudessaan kertoivat juutalaistyöille, että Jumalan Poika oli taivaasta tullut tänne maan päälle ja oli tullut kasvaletuksi elatusvanhemmiltaan. Tämä Jumalan poika, joka ympärileikkauksessa sai nimen

Jesus, on meidän wälimiehemme ja sowittajamme, koska Hän, mieheksi kaswettuaan, oli päällensä ottanut kaikkien ihmisten syntiwelan ja rangaituksen, ja niinkuin Jumalan karitsa kantanut koko maailman synnit, siten että oli antanut juutalaisien tuomita itsensä ristin kuolemaan. Juutalaiset eivät tienneet, eivätkä uskoneet, että ristin kuolema oli Jesuselle Hänen taiwaalliselta Isältänsä määrätty, että Hänen piti, niinkuin wälimiehen, sowittaman maailman synnit werellensä, jotta ihmiset ainoastaan Hänen kauttansa taitawat autuaaksi tulla. Vielä sanoivat kristityt lapset, että Jesus rakastaa kaikkia ihmisiä, erittäinkin lapsia ja myöskin juutalaislapsia. Usein he myöskin rukoilivat yhdessä ja lukiwat juutalaislapsille: „Jä meidän“, Toisen uskonkappaleen Lunastuksesta ja monta raamatun paikkaa. Juutalaislapset ottiwat tarhan waarin ja oppiwat nämä kappaleet ulkoa. Koska he usein kuuliwat, että Herramme Jesus on lunastanut kaikki ihmiset ja tahtoo nyt armosta ja rakkaudesta tehdä kaikkia autuaaksi, myöskin lapsia; niin waikutti Pyhä Henki näiden kolmen tytön sydämessä sisällisen itäwöimisen Herran Jesusen ja Hänen armonsa perään, että he keskenänsä päättiwät antaa kasta itsensä ja tulla totisiksi kristityiksi. Siinä tarkoituksessa meniwät he maisteri Gaman'in luo, joka oli papina Marian kirkossa Berliinissä.

Wanhin sisar meni papin eteen ja sanoi:
 „Tässä tulen molempain sisarieni kanssa teidän
 luoksenne, herra maisteri, ja rukoilen, että ottai-
 sitte meidät holhouksenne alaisiksi. Me tahtoissimme
 tulla kristityiksi, että meilläkin olisi osa Jeesuksessa
 Natsarealaisessa, joka on totinen Jumala ja ih-
 minen, ristillä kuollut kaikkein edestä, myöskin
 meidän, viheliäisten lapsukaisten. Ei mikään
 muu meitä tähän waadi, kuin ainoastaan rakkauts
 ristiinnaulittuun Jeesukseen, ja tätä rakkautta emme
 taida kauvemmin hillitä. Sentähden rukoilemme
 teitä, että armahtaisitte meitä lapsiraukkoja.“

Tämän kuultuaan rupefi maisteri Gaman
 arwelemaan, että lapset oliwat kotonansa tehneet
 jonkun rikoksen, josta he nyt pelkäsiwät rangais-
 tusta. Tästä syystä neuwoi hän heitä menemään
 kotiinsa jälleen ja olemaan hywäin lasten tapaan
 kuuliaiset wanhemmillensa, niinkuin Jumala on
 laissansa käskenyt. Mutta lapset lankefiwat kaikki
 kolme polwillensa maahan papin eteen ja rukoili-
 wat häntä, ettei hän Jeesuksen tähden ajaisi heitä
 luotansa, sillä ei mikään muu koko maailmassa
 ole pakottanut heitä hänen tykönsä, kuin ainoas-
 taan se juuri rakkauts, joka heidän sydämissään
 paloi Herraan Jeesukseen. Sentähden oliwat he
 wahvasti päättäneet, että ennen antaisiwat itsensä
 kuolemta, kuin hyljätä Herra Jeesus, joka ristin
 kuolemalla heidät lunastanut oli. Jeesuksen omai-
 suudeksi tahtoiwat he tulla ja ei koskaan Hänestä

erota, kävi heidän kanssaan sitten kuinka hywänsä. Niin ryömiwät nämä kolme lasta papin edessä ja rukoilivat palawilla khyneillä: „Armatkaa meitä lapsiraukkoja! Me tahdomme ainoastaan uskoa Jesuksen Kristuksen päälle, sentähden älkää ajako meitä pois. Me rukoilemme teitä että pyhän fasteen kautta saattaisitte meidät osallisiksi Jesuksen werisestä sownnosta.“

Pappi suurimmasti ihmetteli lasten harrasta itäwöimistä Kristuksen armon perään ja kuinka he sydämmellisestä rakkaudesta Häntä kohtaan tahtoivat kieltää kaiken maailmassa, ainoastaan voittoaakseen autuuden Jesuksessa. He makasivat polwillansa papin edessä niin kauwan, että hänen täytyi luvata ottaa heidät luoksensa. Tämän pastori tekikin ottaen nuo kolme juutalaistyttöä luoksensa, kuitenkin korkean esiwallan luvalla.

Jonkun ajan perästä tuli tämä lasten wanhempien tietoon. He meniwät silloin papin luo lapsiansa poisottamaan. Hän ei kuitenkaan tainnut antaa lapsia luotansa ilman luvatta, koska asia oli esiwallalle ilmoitettu. Nyt määräsi kuningas neljä pappia, nimittäin reformeeratut Jablonsky ja Achenbach sekä lutherilaiset Passard ja Dering, joiden piti asia tarkasti tutkiman, jos lapset, wastoin wanhempiensa tahtoa, voitaisiin holhoukseen ottaa ja opettaa kristinoppiin, ilman sitä oikeutta rikkomatta joka wanhemmilla luonnolain mukaan lastensa yli on. Määrättiin

päivä, jolloin näiden neljän papin piti lapsia heidän vanhempainsa läsnäollessa koetteleman. — Kufin lapsi kutsuttiin yksinään esiin ja kysyttiin, miksiä hän oli lähtenyt pois vanhempainsa luota ja tahtoiko hän jälleen kotiinsa mennä? Mutta kufin vastasi sydämmellisimmällä liikutuksella: „Ei yksikään ole meitä käskenyt lähtemään vanhempiemme luota, ei mikään ole koko maailmassa vaatinut meitä ottamaan tätä askelta. Tämän teimme ainoastaan rakkaudesta Jeesus Natsarealaiseen, joka on totinen Jumala ja ihminen, ja joka on ristin kuoleman kärsinyt koko maailman syntein tähden, myöskin meidän lapsukaisten edestä. Ainoastaan hänen kauttansa tahdomme me autuaaksi tulla.“ Tämän jälkeen lukiwat he Isä meidän, Toisen uskonkappaleen ja muutamia raamatun wärshjä, jotka he olivat kristittyjen lapsilta oppineet.

Suurimmalla ihmettelyllä kuunteli kokous, kuinka sydämmen riemulla ja urhoollisesti nämä juutalaislapset puhuiwat meidän Herrastamme Jeesuksesta ja hänen rakkaudestaan. Tahdottiin kuitenkin koetella heidän rakkauttaan ja sanottiin sentähden heille: „Jos te todella tahdotte tulla kristityiksi, niin täytyy teidän tehdä sangen raskasta työtä; teitä rupeawat wihaamaan kaikki ihmiset, ei yksikään tahdo seurustella kanssanne ja tulette myöskin hyljättyksi teidän vanhemmiltanne. Sanalla sanoen: teidän täytyy kärsiä kaikki, mitä

kurjuudeksi ja viheliäisyydeksi voidaan nimittää ja olla joka ihmisen pilkkana." Tähän vastasivat lapset: „Me teemme mielellämme työtä, vaikka veri kynsiemme alta tippuisi, kunhan waan tulemme Jesuksen lapsiksi. Meitä saadaan pilkata ja hlenkatsoa maailmassa, siitä emme huoli; taiwaassa ei tukaan meitä pilkkaa. Jos me waan saamme rakkain Herran Jesuksen luona olla, niin tahdomme me kaikki kärsiä." Nyht luwattiin heille kaikellaisia hyviä waatteita ja mitä he waan ajatella osasivat, jos he tahtoisiwat vanhempainsa kanssa mennä ja olla heidän luonansa, mutta lapset vastasivat: „Mitä auttaa meitä hyvät waatteet, mitä hyödyttää meitä kaikki muu maailmallinen koreus? Maailman täytyy kumminkin kerran hukkua, mutta me tahdomme tulla autuuden perillisiksi ja Jumalan lapsiksi. Taiwaassa saamme paremmat waatteet ja enemmän hyvää, kuin maailmassa woi ajatellakaan. Vanhempiemme luomme ensinkään mene, sillä me tahdomme tulla kristityiksi, että mekin Jesuksen kautta autuaaksi tulijimme, Hänen, joka on ristillä kuollut kaikkien syntisten edestä ja nyt tahtoo kaikki autuaaksi tehdä." — Vanhemmat, jotka olivat wiereisessä huoneessa ja kuuliwat siis koko keskustelun, käskettiin nyt siisään. He itkien hyleiliwät lapsia ja rukoiliwat heitä lähtemään kanssaan kotiin. „Ei tässä maailmassa", vastasivat lapset. „Me kärsimme ennen kaikkea viheliäisyyttä, kuin hylkäämme

rakkaan Herramme Jesuksen." Nyht lankefiwat wanhemmat polwillensa lastensa jalkain juureen suudellen ja rukoillen heitä, että antaisiwat suostuttaa itsensä ja ajattelisiwat että he, wanhemmat, rakastawat heitä enemmän kuin kukaan muu. He kysyiwät lapsilta: „Kuinka te, rakkaat lapsemme, woitte niin taipumattomat olla ja sulkea lapsen sydämmenne niin kowasti, ettei wanhempainne rukoilemiset ja khyneleet teissä mitään waikuta? Rakfaimmat lapset! Armahtakaa wanhempianne tuskasjamme, jota meidän täytyy teidän tähtenne kantaa; muuttakaa aikomuksenne, älkää tulko kristityiksi, älkää huoliko uskoa Jesuksen päälle!" Tätä liikuttawaa rukousta kuullessaan puhkesiwat lapset itkuun, mutta wastasiwat wanhemmillensa: Emme ikinä muuta aikomustamme, sillä me tahdomme Jesuksen kautta tulla autuiksi. Häntä me rakastamme yli kaiken, enemmän kuin wanhempiammekin; olemme jo antaneet Hänelle sydämmemme, ja on Hän olewa koko meidän elämämme ajan rakfautemme päämaalina. Te, rakkaat wanhemmat, ette nyht enää olekaan meidän wanhempamme, emmekä me myöskään pidä itseämme lapsinanne, niin kauan kuin te tahdotte olla juutalaisia ja Jesuksen wihollisia. Mutta jos tekin tahdotte tulla kristityiksi ja uskoa rakfaimman Wapahfajamme, sen kaikkien syntisten edestä ristiinnaulitun Jesuksen päälle, tahdomme mekin silloin olla teidän lapsenne ja sitten me

yhdessä rakastaisimme Herraamme Jēstusta ja häntä rukoilisimme. Mutta jollette sitä tee", jatkoivat tytöt, „niin meidän tiemme ijäksi erkanevat; emme koskaan muuta aikomustamme, jotta teidän rukouksenne ja khyneleenne ei tässä asiassa mitään auta."

Näin siis itkiwät sekä wanhemmat että lapset polwillansa maassa, että jokainen tämän kohtauksen näkijä olisi woinut wuodattaa khyneleitā tätä nähdessään. Äiti, joka enimmäen rakasti keskimäistä tytärtään, tarttui hänen laulaansa ja osoitti hänelle sydäntä liikutawan äidillisen rakautensa hellimmällä puheella ja palawilla khyneillä, niin etteiwät läsnäolijat ilman khywimmättä liikutuksesta tainneet nähdä ja kuulla kuinka sydäntä tawuttawaisesti äiti lastansa rukoili. Tämä kumminkin pysyi aikomuksessaan. Nyt kääntyi äiti pappien puoleen nöyrästi anoen, että he ajaisi wat lapset pois luotansa ja kchoittaisi wat heitä lähtemään wanhempainsa kanssa kottiin. Nyt papit jyrkästi kchoittiwat heitä menemään kottiinsa wanhempiansa kanssa, ikäänkuin he ei wät ollenkaan tahtoisi ottaa heitä vastaan ja opettaa heille kristinoppia. Tähän wastasi keskimäinen tytär aiwan wapaasti: „Rakas äitini, tahdon heti lähteä kanssanne, kuin te päätätte tulla kristityksi. Silloin pitää teidän oleman minun rakas äitini ja minä teidän kuuliainen lapsenne; mutta joll'ette tahdo kristityksi tulla, en minä koskaan tahdo

kanssanne lähteä." Wihdoin rupefi jokainen lapsi kysymään vanhemmiltaan: „Tahdotteko te Jesuksen Kristuksen nimesä luvata tulla kristityiksi, niin tahdomme teidän kanssanne kärsiä, mitä meille tapahtua woi? Mieleemme laatua emme koskaan muuta; me pyhymme kiinni Jesuksessa, joka ristillä syntisten edestä kuollut on ja joka tahtoo wapahtaa kaikkia ilman kenenkään muo oa katsomatta. Me olemme päättäneet ilolla ja kiitoksella päällemme ottaa Jesuksen ristin ja seurata häntä; waikka me wankeuteen pantaisiin, menisimme ilolla sinnekin. Kunhan waan kastetukfi tulemme, tahdomme mielellämme työtä tehdä.“ — Nuorin sisar sano: „Totisesti, waikk'en ruokakaan saisi, waan täytyisi minun nälkään kuolla, en minä siitäkään huolisi. Ennen antaisin pääni leikata ja ottaa henkeni, kuin luopua kaikkein rakkaimmasta Jesuksesta.“ — „Mutta joll'emme teitä vastaan ota“, wäittiwät papit, „niin mihinikä luulette joutuwanne? Silloin täytyy teidän kuitenkin mennä vanhempienne luo kotia. Ettehän te woi waatia ketään pappia teitä opetettawaksi ottaman.“ — Tähän wastasi se 8 wuotias tyttö: „No, ell'ette hywät herrat minua vastaan ota, niin ottaa kuitenkin Jesus minut vastaan, koska Hän on ristillä kuollut minunkin, lapsi-raukan edestä. Di, Hän ottaa minut rakkaille käsiwarsillensa ja ei minua ifinä päästä, sillä Hän on werratoin lasten ystäwä, ja minä rakastan

Häntä sydämmellisesti. Sitä rakkautta, kuin sydämmessäni Häntä kohta on, ei voida koskaan sammuttaa." — Ja niin rupešivat kaikki kolme, ikäänkuin yhdestä suusta sanomaan: „Jesús, joka on kuollut ristillä, pitää nyt ja aina oleman meidän ainoa ja parhain tawaramme, jota emme ikinä hyljää. Ja te, hyvät herrat, voisitte kyllä meitä kohtaan Jesuksen tähden niin paljon rakkautta osoittaa, että opettaisitte meille kristillishyhtä." — Tämän jälkeen lankešivat he polwillensa pappien eteen ja itkien suutelivat heidän käsiänsä ja jalkojansa, lukien vielä kerran Uskontunnustuksen nyt vanhempainsa läsnä ollessa. Jälleen he wakuuttivat, ettei mikään muu, kuin ainoastaan rakkaus Jesukseen, ollut waatinut heitä hylkäämään yksin vanhempansakin, mutta ristiinnaulittua Jesusta eivät he koskaan taitaisi hyljätä. Tästä lasten yksiwakaisuudesta ja puhtaasta rakkaudesta ristiinnaulittuun tulivat kaikki saapuvilla olijat, myöskin papit, liikutetuiksi ja kynnelsilmin. Sitä suuresti ihmeteltiin, kuinka yksinkertaisesti, selteästi, urhoollisesti ja järjestyksellisesti nämä Juudan lapset tunnustivat Jesusta ja Hänen autuaaksi tekewää totuuttansa. — Vanhemmat, jotka koko ajan olivat saapuvilla, pyhšivät lupaa että vielä kerran yksinäishyhdessä saaisivat puhua lastensa kanssa. Tähän suostuttiin ja he weiwät nyt tytöt wieresssä olewaan kamariin. Siellä rukoilivat vanhemmat lapsiansa selkeimmillä ja taiwuttawai-

similla sanoilla, katkerimmilla khyneillä, hellimillä hyleilemisillä, waikuttawimmilla huomautuksilla ja kauniimmilla lupauksilla, että suostuisivat kotia tulemaan. Mutta kaikki isän ja äidin rukoilemiset, khyneleet, hyleilemiset ja vaatimiset olivat turhat; ei mikään woinut sammuttaa heidän palawaa rakkauttansa Jesukseen. Vielä wahwistivat kaikki kolme, ettei heillä ollut mitään wihaa eli pahan suomusta vanhempjansa kohtaan. Ei, ei yhtään, waan ainoastaan rakkautensa tähden Herraan Jesukseen, joka heidänkin syntiensä edestä ristin kuoleman kärsinyt oli, tähtyi heidän erota vanhemmistansa. Nyt tekivät papit viimeisen koetuksen waikuttawimmalla tavalla puhutella lapsia menemään kotiin isänsä ja äitinsä kanssa. Mutta täälläkin kertaa lankeasivat lapset polwillensa ja rukoilivat sydämmellisimmillä khyneillä, että vanhemmat yksin menisivät kotia. Samalla he myös wahwistivat ettei mikään muu koko maailmassa ole saanut heitä hyljäämään vanhempainsa kotoa, kuin ainoastaan rakkaus ristillä kuolleen Jesuksen päälle ja ettei mikään woisi heitä eroittaa tästä Jesuksesta. He myös ilmoittivat, että muitakin juutalaislapsia oli päättännyt tulla kristityiksi, tähän lisäten: „Sinä, rakkahin Jeesus, olet heillekin ajan määrännyt.“

Suuri hämmästyks waltasi jokaisen, joka kuuli näitten lasten suuren rakkauden Herraan Jesukseen. Kun he waan saivat käsiinsä jonkun

firjan lehden, johon Jesuksen nimi oli painettu — waikk'eivät he vielä osanneetkaan lukea, hymmärsiwät he kuitenkin sen — niin he hellimmillä khyneleillä suutelivat tätä pyhää nimeä, niin rakas se heille oli. Molemmilla käsillä painoiwat he tämän nimen rintaansa vastaan ja wuodattiwat hellhyden khyneleitä palawasta rakkaudesta Herraan Jesukseen. —

Tämän jälkeen otettiin lapset opetettawiksi ja surulliset wanhemmat eroitettiin pois heidän luotansa. Koska lapsia ruwettiin opettamaan, annettiin niin hywin wanhemmille kuin muillekin juutalaisille lupa tulla kirkkoon ja esittää heille ajatuksensa, mitkä heillä ewankeliumin ja kristinuskon totuutta vastaan oli. Kun tyttöt oliwat tulleet tarpeeksi opetetuiksi, kutsuttiin he eräänä päivänä jälkeen päivällisen kirkkoon, jossa he tunnustiwat uskonsa koko suuren seurakunnan edessä, jonka jälkeen maisteri Caman heidät fasti.

Kasteessa nimitettiin: wanhin Konstantina Fredrika, toinen Sofia Johanna ja nuorin Maria Kristina. Itse oliwat he ottaneet sukunimekseen Hirtentreu.

Pyhän kasteen jälkeen luettiin seuraawa rukous:
Herra Jesus, waikuta Sinä jokaisen lapsen sydämessä, Sinun Pyhän Henkes kautta ja jumalallisen sanasi woimalla, puhdas rakkaus Sinuun ja Sinun kuolemaasi ristillä, ettei nämä juutalaislapset viimeisenä päivänä mahtaisi tuo-

mita monta kristityn lasta. Waikuta myös meissä kaikissa oikein palawa rakkaus, että meidän sydämemme woisi meidän Herramme Jesuksen sydämen kanssa yhdistetyiksi tulla ajassa ja ijanikaikkisuudessa. Amen.

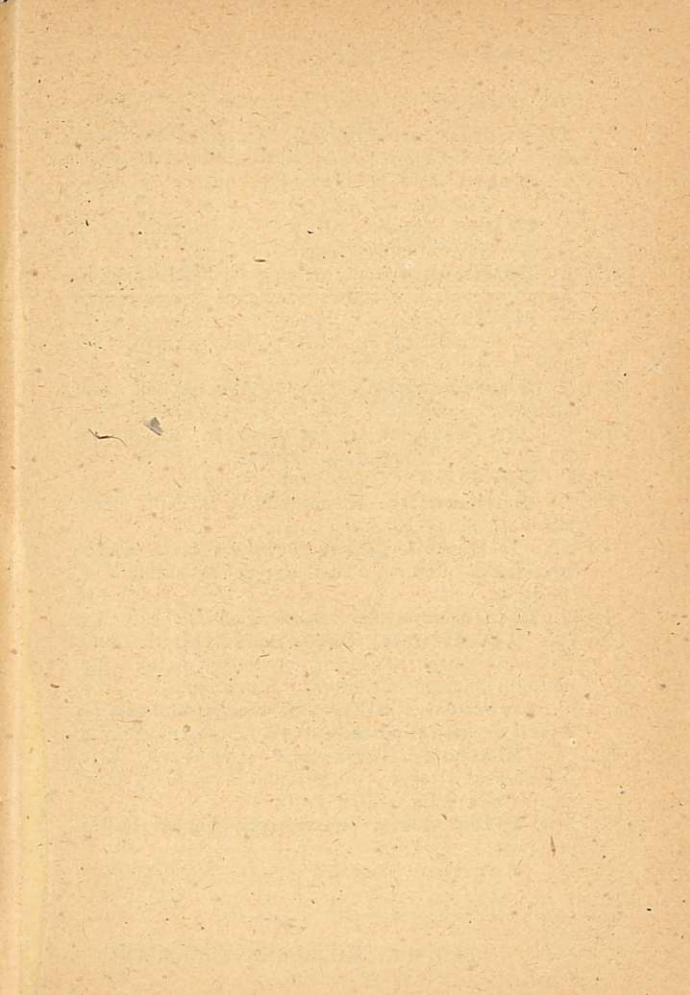
Edellä kerrottu tapahtuma on sattunut Berliinissä vuonna 1743, kuningas Fredrik II:n hallituksen aikana.

Tämän pitäisi waikuttaa syvän liikutuksen jokaisen opettajan sydämessä. Te vanhemmat! Tehkää jo nuorena lapsenne tutuiksi Jesuksen ja Hänen autuaaksi tekewäisen oppinsa kanssa. Te lasten ystävät ja nuorukaisten holhoojat! Älkää olko kylmämieliset opetuksisanne; kehoittakaa nuorukaisia jo lapsina uhraamaan sydämensä Jesukselle, että he elävästi uskoisivat Jesuksen Kristuksen päälle ja käsittäisivät Hänet siksi, kuin Hän Jumalalta on tehty, wiisaudeksi, wanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. Antakaa te heille kristillistä esimerkkiä; siitä on tulewa suuri siunaus.

Te rakastetut pojat ja tyttäret! Sallikaa tämän esimerkin käydä oikein teidän sydämiinne ja koetelkaa itseänne, jos teissäkin sellainen palawa rakkaus on teidän edestänne sanomattomissa kiivuisissa ristillä kuolleeseen Jesukseen. Teidän

juuri pitäisikin rakastaman Häntä ja tulemaan Hänen totisiksi opetuslapsikseen ja seuraajikseen, sillä onhan Hän sen teiltä kyllin ansainnut. Wälttäkää siis kaikkea pahoja ja turhia seuroja, niin ettette waaraan joutuisi ja maailman kanssa hukkuisi. Kukoilkaa armiasta Jumalaamme, että Hän Henkensä voimalla antaisi teille uuden sydämen ja waikuttaisi teissä sekä tahtoa että voimaa.

— Nuoret ystäväni! Koska omatuntonne teille sanoo, että teidän pitää kääntymän, jotta Jumalalle telpaisitte, niin älkää kauvemmin sydäntänne Häneltä kieltäkö, Häneltä, joka sitäwarten maailmaan tullut on, että Hän, häpeällisimmän pilkan ja katterimman kuoleman kärsiessään, wapahtaisi syntisiä. Onnelliset te, rakkaat ystävät, jos päätätte antaa sydämenne Wapahtajalle; sanomaton on teidän onnenne jos te uskollisesti, elämänne loppuun asti, rakastatte Wapahtajaanne ja Hänessä kiinni riiputte, joka teidät kalliilla werelänsä ostanut on. Teillä on katoomatoin, saastuttamatoin ja turmeltumatoin perintö taiwaasjalle tallelle pantuna. — Hän, meidän suloisin Wapahtajamme, sielumme ainoa ystävä, antakoon siunauksensa tälle kertomukselle ja tälle sydämmelliselle waroitukselle, Hänen äärettömän rakkautensa tähden. Amen!

Lasten ja nuorten kirjasto

nimistä kirjasarjaa on kustannuksellamme ilmestynyt:

- N:o 1. **Lasten kaunistus. Lasten saarna.** Esitti Fr. Lundgrén. Suomensi J. J. — 10 p.
- N:o 2. **Koeta vielä kerran.** Kirjoittanut A. L. D. G. Suomentanut Lehmus. — 10 p.
- N:o 3. **Miten sinä jaksat?** Kirjoittanut A. L. D. G. Suomentanut Lehmus. — 10 p.
- N:o 4. **Jouluaatto.** Kertomus nuorille ja vanhoille. Kirjoittanut A. Volmar. Suomentanut Lehmus. 20 p.
- N:o 5. **Kokutetaan.** Kertomus nuorille ja vanhoille. Kirjoittanut A. Volmar. Suomentanut Lehmus. — 10 p.
- N:o 6. **Sateenkaari.** Puhe lapsille eräässä sunnuntaikoulu-juhlassa. Pitänyt J. P. Linde. — 10 p.
- N:o 7. **Uinoastaan näön vuoksi.** Kirjoittanut A. L. D. G. Suomentanut Lehmus. — 10 p.
- N:o 8. **Eri teitä.** Suomennos. — 20 p.
- N:o 9. **Hätäwalhe.** Kirjoittanut A. L. D. G. Suomensi J. J. — 10 p.
- N:o 10. **Mitenkä John Keiwer tuli uskolliseksi.** Kertomus Englannista. Mukailnut A. L. — 10 p.
- N:o 11. **Laiwa-orja.** Tosi tapaus. Suomensi J. J. 5 p.
- N:o 12. **Uskollinen fuolemasjakin.** Historiallinen kuvaus neljännen vuosijadan alulta. Kirjoittanut Richard Weittbrecht. Suomennos. — 15 p.
- N:o 13. **Kertomus pienestä raamatusta ja mitä se matkaan saatti.** Suomennos. 25 p.
- N:o 14. **Matkalle lähtenyt parsoni.** Vertauskellinen kertomus. Kirjoittanut A. L. D. G. Suomensi J:ffa J:ffa. — 10 p.
- N:o 15. **Pikku Ellin sunnuntaikirja.** I. Toimittanut G. — 25 p.
- N:o 16. **Karitsa.** Kertomus lapsille. Suomensi P. J. — 30 p.
- Sarjaa jatketaan.

Kauman Kirjapaino-Osakeyhtiö.